

בש"פ 6468/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6468/16

כבוד השופטת ע' ברון
פלוני

לפני:
העורר:

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזי בתל אביב-יפו מיום 18.8.2016 ב-מ"ת 16360-08-16 שנינתה על ידי כבוד השופטת ד"ר מ' אגמון-גונן

בשם העורר: עו"ד צדוק חוגי

החלטה

1. לפניו ערר על החלטת בית המשפט המוחזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטת ד"ר מ' אגמון-גונן) מיום 18.8.2016 ב-מ"ת 16360-08-16 שבסוגرتה נקבע כי העורר יווותר במעט עד ההחלטה אחרת, לצורך עירית תסיקר מבחן ובחינת קיומה של חלופת מעצר במסגרת דין שנקבע ליום 18.9.2016.

נגד העורר, ליד 1998, הוגש ביום 7.8.2016 כתוב אישום המיחס לו ולשלושה נוספים עבירות של חבלה בכונה מחמייה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק); שתי עבירות של ניסיון לחבלה בכונה מחמייה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; חמש עבירות של קשר רפואי פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; שוד בניסיבות מחמייה לפי סעיף 402(ב) לחוק; חבלה מזיד לפי סעיף 413ה לחוק; וסיכון חי אדם בגין תחבורה לפי סעיף 332(3) לחוק כנסחו בעת ביצוע העבירה. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, העורר והנאשמים האחרים היו חברים בארגון אווהדים של קבוצת הcadrogel בבית"ר ירושלים הקרי "לה פAMILIA", שפעל לבצע עבירות אלימות חמורות כנגד אווהדי קבוצות ספורט יatribut. במסגרת חברותו של העורר בארגון מיויחסים לו, יחד עם אחרים, מעשים של

עמוד 1

תקיפת אוהדי קבוצת הפועל תל אביב במספר הזרמנויות שונות באמצעות נشكך, וכן שני אירועים של תקיפה ושוד של אוהדי מכבי חיפה במסגרת משחך של כדורגל חופים.

2. קודם להגשת כתב האישום, ביום 26.7.2016, נעצר העורר במסגרת מעצר ימים, וביום 31.7.2016 הורה בית משפט השלום (השופט ש' בנג'ו) על שחררו למעצר מלא בפיקוחם. על החלטה זו הגישה המשيبة עerrer לבית המשפט המחויזי (השופטת ב' בר-זוו), שקיבל את העורר והאריך את מעצרו של העורר מאחריו סוגר ובריח. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביום 7.8.2016, הוגשה בקשה למעצרו של העורר יותר הנאים עמו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. המשيبة טענה כי בידיה ראיות לכואורה להוכחת אשמתם של הנאים, לרבות של העורר, וזאת על בסיס הودעת עד מדינה, הודעות "ויאטסאפ" שנשלחו בין חברי הארגון, האזנות סתר והודאת העורר במסגרת חקירתו במשטרתה; וכי מעשיו של העורר מוכיחים עילית מעוצר סטוטוריות של מסוכנות בעניינו. באותו יום הורה בית המשפט המחויזי (השופטת ר' לבהר-שרון) על המשך מעצרם של הנאים, ולבקשת הסגנורים הדיון בבקשת למעצר עד לתום ההליכים נקבע ליום 16.8.2016 על מנת לאפשר להם למוד את חומר הראיות. אולם עקב היקף הפרשה וריבוי חומר החקירה, זה לא הועבר לסגנורים עד מועד הדיון, ובמהלכו הודיעה המדינה כי כל החומר יועבר עד ליום 21.8.2016.

3. ביום 18.8.2016 ניתנה ההחלטה נושא עerrer זה, שבמסגרתה הורה בית המשפט המחויזי (השופטת ד"ר מ' אגמון-גונן) על המשך מעצרו של העורר עד למתן ההחלטה אחרת; ועל עירicht تسוקיר שירות מבחן לצורך בחינת אפשרות שחרורו של העורר לחlopft מעצר עוד בטרם העברת חומר הראיות לצורך הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכואורה. בטעון כך סקר בית המשפט את הגישות השונות בדבר האפשרות להקדים את הבדיקה של חlopft מעצר לדין בקיומן של ראיות לכואורה; ומשעהה כן, נקבע כי בנסיבות המקירה יש מקום להורות על הכננת تسוקיר שירות מבחן טרם הדיון בשאלת הראיות לכואורה, וזאת גם לפי הגישה הממצמת. כך בעיקר לנוכח העברות החמורים המיוחסות לעורר ובהתאם הודהתו במשטרה בכל המិוחס לו, על פי האמור בבקשת למעצר עד לתום ההליכים; וכן משום התארכות הצפואה של ההליכים עקב מורכבות הפרשה והיקף חומר החקירה; העובדה שהעורר היה קטן בעת ביצוע המעשים המិוחסים לו; ובהתאם לנדר עבר פלילי. לבסוף נקבע כי تسוקיר שירות המבחן הכרחי על מנת לבחון את אפשרות שחרורו של העורר לחlopft מעצר, ומסקן הורה כאמור בית המשפט על עירicht تسוקיר שיוגש לקרה הדיון שנקבע ליום 18.9.2016 – ועד אז ייוותר העורר במעצר. כנגד ההחלטה זו מופנה העורר שלפני.

4. העורר טוען כי דחית הדיון ב-30 ימים אינה סבירה, וכי יש לשחררו לחlopft מעצר כבר בשלב זה, טרם קבלת تسוקיר בעניינו. העורר טוען כי העיכוב בבחינת קיומן של ראיות לכואורה נובע מן העובדה שהמשيبة התמהמהה בהעברת חומר החקירה, ושלמעשה עד ליום הגשת העורר דנן טרם הועברו לידי החמורים. עוד טוען העורר כי הוא היה קטן בעת ביצוע המעשים המិוחסים לו; הוא גnder עבר פלילי; וכי בהודאה הנטענת על ידי המשيبة יש דזוקא כדי להפחית מסוכנותו – כל אלו מצדיקים לשחררו לחlopft מעצר כבר כתעט. בא-כח העורר מוסיף וטען כי העורר מצוי במצב נפשי קשה וכי בנסיבות העניין ישנו חשש כי המשך המעצר ירע את מצבו. עוד יש בפי העורר טענות בנוגע להיעדר ראיות לכואורה להוכחת אשמתו.

לאחר שעניינו בעורר ובצרכו, הגיעו לכל מסקנה כי דין העורר להידחות על הסף, ללא צורך בתגובה המשيبة או בקיום דין בעבר. ואבאר.

5. כדי, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, לצורך ההחלטה לעזר עמוד 2

נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים – הוא ההליך שבמסגרתו ניתנה ההחלטה נשא העරר – יש לבחון שלושה מרכיבים: קיומו של ראיות לכואורה להוכחת אשמתו של הנאשם; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופת מעצר שבכוחה להשג את מטרת המעצר באמצעות הצעיר בחירותו הנאמן פחותה. פעמים רבות לא עולה בידי הערקה המבררת שדנה בבקשת המעצר עד לתום ההליכים להכרע בכל הרכיבים בסוגר דין אחד, ונדרשים דינומים נוספים – כשבמהלך תקופה זו ועד להכרעה נותר הנאשם במעצר. מצב עניינים זה מזמן לעתים "עררי ביניים" על החלטות הביניים בדבר הורתה הנאשם במעצר עד למtan החלטה סופית בבקשת למעצר עד לתום ההליכים גdag. במרבית המקרים ערים אלו מוגשים לאחר שניתנת ההחלטה בדבר קיומו של ראיות לכואורה וUILת מעצר וטרם הדיון בחלופת מעצר; ובמקרה דן העරר הוגש טרם שהוכרע אף לא אחד מן הרכיבים המנויים לעיל.

בשורה ארוכה של החלטות נקבע כי בית משפט זה ידרש לדון ב"עררי ביניים" מהסוג שבן עסקין רק בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ראו למשל בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל (15.6.2015); בש"פ 7520/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.2014)). בהקשר זה נקבע כי "אין מקום, כלל, לאפשר" עררי ביניים על ההחלטה חלוקית של בית המשפט, המתיחסת רק לריב אחד או שני ריבים של ההחלטה בעניין מעצר עד לתום ההליכים, אלא יש להמתין עד שבית המשפט ישלים את מלאכתו (השופט מ' מזו ב-בש"פ 2269 פלוני נ' מדינת ישראל (5.4.2015)); וכי "המצב הראווי והרצוי הוא שהדין עבר על כל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים, ידחה עד אשר יסתים הדיון מכלולו כולו, ובתוך כך, באפשרות שחרור הנאשם לחולופת מעצר. זאת, על-אף שתיקן שבמקרים אחדים יהא בכך כדי להוותיר את הנאשם במעצר מספר ימים נוספים" (השופט צ' זולברטל ב-בש"פ 371/15 בלוום נ' מדינת ישראל (19.1.2015)). ויצוין, כי אין בכך כדי למנוע מנאשם להגיש ערר על החלטת ביניים כאמור, אולם "זכות לעורר ושיקול דעת ערצת העורר אם לדון בערעור לחוד. אין על בית המשפט שלערעור חובה להידרש לכל ערער, ורשאי בית המשפט להפעיל שיקול דעת תוך התחשבות בשיקולים מעשיים של וילונות הדיון וחיסכון במשאבי שיפוט" (השופט י' עמית ב-בש"פ 478/12 אל אעם נ' מדינת ישראל (23.1.2012)).

6. במקירה דן לא היה מקום להגשת הערר. כאמור, במרבית המקרים שצינו לעיל, "עררי ביניים" הוגש לאחר שהערקה המבררת הכרעה בלפחות אחד מבין הרכיבים שבהתיק יומות יש להורות על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים. בעניינו, מפת העיקוב בהעברת חומריה החקירה וכן הצורך בעריכת תסקירות, בית המשפט המחויז טרם הכריע אף לרכיב אחד מבין השלושה, ועל כן מקל וחומר כי בשלב זה האפשרות להגיש "עררי ביניים" מהסוג דן היא מצומצמת עוד יותר. יצוין כי חרף גילו הצער של העורר, המעשים המיוחסים לו בכתב האישום – שביהם נתען כי הוא הודה במסגרת חקירתו במשטרת – הם חמורים ביותר, ובית המשפט המחויז קבע, ונראה שבדין כך, שביעדר תסקירות שירות המבחן לא ניתן להכירע אם יש בחלופת המעצר כדי לחתת מענה למסוכנותו של העורר, כאשר המעשים החמורים המיוחסים לו מקיימים חזקת מסוכנות על פי החוק. במצב עניינים זה אין לצפות כי ערצת העורר תתעורר ותשחרר את העורר לחולופת מעצר במהלך ההחלטה. יצוין כי בית המשפט המחויז כבר פסע כבר דרך דרך אל עבר העורר בכך שחרג מהכלול והורה על עריכת תסקירות שירות מבחן טרם שנדונה שאלת קיומו של ראיות לכואורה, וזאת בין היתר לנוכח העיקוב בהעברת חומריה החקירה והרצין להחיש את הכרעה בבקשת כאשר "התמונה יכולה תהא פרושה לפני בית המשפט".

בטרם סיום יוער כי ביום שבו נקבע הדיון הבא, 18.9.2016, יעברו פחות חודשים מאז מעצרו הראשון של העורר. אין להקל ראש בנסיבות הנסיבות בכל מעצר, וביחד במעצר ראשון של נאשם צעיר; ואולם לנוכח האמור לעיל, לרבות מרכיבות הפרשה והיקף חומר החקירה שגרמו לעיקוב במסירתו, כמו גם הזמן הדרוש לשירות המבחן לעורך את התסקירות, כאשר בית המשפט הקצה לכך חדש ימים – הדבר בפרק זמן סביר שאינו מצדיק התערבות חריגה של

ערכאת הערעור בהחלטת ביניים טרם שהתברר איזה מן הפרמטרים הדרושים בירור לצורך הכרעה בבקשתה למעצר עד לתום ההליכים.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט באב התשע"ו (23.8.2016).

שפטת
